

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till  
lag om ändring av lagen om dataskydd vid elektronisk  
kommunikation**

**PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL**

I denna proposition föreslås ändringar av bestämmelserna om dataskyddsavgift i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation.

Målet med propositionen är att halvera den dataskyddsavgift som teleföretagen betalar så att den motsvarar de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas av de uppgifter som i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation föreskrivits i fråga om teleföretagen. Samtidigt är det meningen att göra bestämmelserna om

---

dataskyddsavgiften tydligare i sin helhet och ändra dem så att de motsvarar bestämmelserna om kommunikationsmarknadsavgiften i kommunikationsmarknadslagen.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2007 och avses bli behandlad i samband med den.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 januari 2007.

## INNEHÅLLSFÖRTECKNING

|                                                                      |           |
|----------------------------------------------------------------------|-----------|
| <b>PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL .....</b>                    | <b>1</b>  |
| <b>INNEHÅLLSFÖRTECKNING .....</b>                                    | <b>2</b>  |
| <b>ALLMÄN MOTIVERING .....</b>                                       | <b>3</b>  |
| 1. Inledning .....                                                   | 3         |
| 2. Nuläge .....                                                      | 3         |
| 2.1. Lagstiftning och praxis .....                                   | 3         |
| 2.2. Bedömning av nuläget .....                                      | 7         |
| 2.3. Målsättning och de viktigaste förslagen .....                   | 7         |
| 3. Propositionens konsekvenser .....                                 | 8         |
| 3.1. Ekonomiska konsekvenser .....                                   | 8         |
| 3.2. Konsekvenser för företagen .....                                | 8         |
| 3.3. Konsekvenser för myndigheterna .....                            | 9         |
| 4. Beredningen av propositionen .....                                | 9         |
| 4.1. Beredningsskeden .....                                          | 9         |
| 4.2. Remissyttranden och hur de har beaktats .....                   | 10        |
| 5. Samband med andra propositioner .....                             | 10        |
| <b>DETALJMOTIVERING .....</b>                                        | <b>11</b> |
| 1. Lagförslag .....                                                  | 11        |
| 2. Ikraftträdande .....                                              | 13        |
| 3. Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning .....       | 13        |
| <b>LAGFÖRSLAGEN .....</b>                                            | <b>13</b> |
| om ändring av lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation ..... | 14        |
| <b>BILAGA .....</b>                                                  | <b>16</b> |
| <b>PARALLELLTEXTER .....</b>                                         | <b>16</b> |
| om ändring av lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation ..... | 16        |

## ALLMÄN MOTIVERING

### 1. Inledning

I 38–40 § i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004) finns bestämmelser om dataskyddsavgiften. Det är fråga om en avgift av skattenatur som teleföretag som utövar anmälningspliktig eller koncessionsberoende verksamhet är skyldiga att betala till Kommunikationsverket. När lagen stiftades var avsikten att dataskyddsavgiften skulle motsvara de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas på grund av de uppgifter som enligt lagen gäller teleföretagen.

Ganska snart efter det att lagen hade stiftats blev det uppenbart att också andra än avgiftsskyldiga teleföretag drar nytta av Kommunikationsverkets ifrågavarande verksamhet vars kostnader avsågs bli täckta med dataskyddsavgiften. Det har därför ansetts vara nödvändigt att minska den avgiftsbörda som dataskyddsavgiften medför för teleföretagen.

Samtidigt har det ansetts vara ändamålsenligt att revidera hela regleringen av dataskyddsavgiften. Det handlar till största delen om bestämmelser av rätt teknisk natur, vilka gäller grunderna för avgiften, bestämmande av avgiften, påförande av avgiften, uttagande av avgiften och lämnande av uppgifter till Kommunikationsverket. Regleringen motsvarar i hög grad gällande praxis som man nu för tydlighetens och rättssäkerhetens skull vill ta in i lagen. Samtidigt görs regleringen enhetlig med regleringen av kommunikationsmarknadsavgiften.

### 2. Nuläge

#### 2.1. Lagstiftning och praxis

Kommunikationsverkets uppgifter

Bestämmelser om Kommunikationsverkets uppgifter finns i

kommunikationsmarknadslagen (393/2003), radiolagen (1015/2001), lagen om posttjänster (313/2001), lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998), lagen om statens televisions- och radiofond (745/1998), lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation (516/2004), lagen om förbud mot vissa avkodningssystem (1117/2001), lagen om elektroniska signaturer (14/2003), lagen om domännamn (228/2003) och i lagen om kommunikationsförvaltningen (625/2001).

Kommunikationsverket har ett vidsträckt uppgiftsfält. Det skall bl.a. trygga en fungerande och effektiv kommunikationsmarknad, övervaka kommunikationsnätens tekniska funktion och säkerhet, styra numreringen i telenäten, tilldela företagen behövliga nummer och koder, meddela tekniska föreskrifter, samordna den nationella standardiseringen och övervaka att den ekonomiska konkurrensen på kommunikationsmarknaden fungerar. Kommunikationsverket styr användningen av radiofrekvenser i Finland och sörjer för att Finlands nationella mål beaktas då beslut om frekvensanvändningen fattas på internationell nivå. Kommunikationsverket har också uppgifter som hänför sig till integritetsskyddet vid elektronisk kommunikation och dataskyddet samt övervakar att televisions- och radioprogrammen uppfyller de krav som ställts på dem i fråga om europeiskt programutbud, reklam och sponsring. Verket sköter också televisionsavgiftsförvaltningen, övervakar postverksamheten och beviljar domännamn under toppdomänen .fi.

Med stöd av kommunikationsmarknadslagen ökade Kommunikationsverkets uppgifter betydligt i jämförelse med den tidigare lagstiftningen. Till Kommunikationsverkets nya uppgifter hör bl.a. att göra marknadsanalyser och marknadsdefinitioner, utse företag med betydande marknadsinflytande, ålägga företag med betydande marknadsinflytande

särskilda skyldigheter samt övervaka att de företagsbestämda skyldigheterna iakttas. Till Kommunikationsverket har också överförts uppgifter som gäller mottagandet av televerksamhetsanmälningar och registreringen av utövare av anmälningspliktig verksamhet.

#### CERT-verksamhet i Finland

Kommunikationsverket har även uppgifter som hänför sig till att upptäcka och utreda kränkningar av dataskydd (CERT-verksamhet). Den aktuella uppgiften definieras som följer i 31 § 2–4 punkten i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation:

- Kommunikationsverkets uppgift är att
- samla uppgifter om kränkningar och hot om kränkningar av dataskyddet för nättjänster, kommunikationstjänster och mervärdestjänster samt om betydande fel i och störningar av dessa tjänster
  - utreda kränkningar och hot om kränkningar av dataskyddet för nättjänster, kommunikationstjänster och mervärdestjänster samt betydande fel i och störningar av dessa tjänster, samt
  - informera om dataskyddsfrågor.

Med CERT-verksamhet över lag avses insatser för att förebygga, upptäcka och lösa kränkningar av dataskydd samt informera om hot mot dataskyddet. CERT är förkortning av engelskans Computer Emergency Response Team. Det finns flera CERT-organisationer på olika håll i världen. De samarbetar och informerar om kränkningar av dataskydd och omständigheter i anslutning till dessa samt informerar systemanvändarna t.ex. via Internet. CERT-verksamheten syftar till att så objektivt och effektivt som möjligt förebygga och avvärja kränkningar av och hot mot dataskyddet när det gäller data i datanäten.

Den grupp vid Kommunikationsverket som koncentrerar sig på kränkningar av dataskydd och på att förebygga dem kallas CERT-FI (Computer Emergency Response Team FICORA). Den strävar efter att iaktta principerna för den allmänna CERT-verksamheten i sin verksamhet och att främja säkerheten i informationssamhället. CERT-FI arbetar i samråd med nationella och internationella CERT-aktörer samt med

företrädare för näringslivet och den offentliga förvaltningen. Kommunikationsverket koordinerar också en CERT-arbetsgrupp, som är ett samarbetsorgan för olika instanser när det gäller att upptäcka och lösa kränkningar av dataskydd. Arbetsgruppen skall också följa och främja den allmänna utvecklingen och medvetenheten inom området.

CERT-FI tar emot teleföretagens anmälningar om kränkningar av och hot mot dataskyddet. Dessutom följer Kommunikationsverkets CERT-FI-grupp oavbrutet och globalt aktuella datasäkerhetsrelaterade evenemang, datasäkerhetsproblem som gäller informationssystemen och kränkningar av dataskydd samt lösningar som gäller dem. CERT-FI skall bl.a. på nationell nivå följa, dokumentera och föra statistik över händelser, utforma och upprätthålla en lägesbild över informationshoten och informera om sina iakttagelser, ge rekommendationer, råd och anvisningar för att utveckla datasäkerheten, distribuera förebyggande information om kränkningar av dataskydd, hjälpa till att lösa dataskyddsproblem, verka i samråd med utrustnings-, nät- och programvaruleverantörerna, sörja för kontakterna med polisen och andra myndigheter samt samordna samarbetet kring datasäkerheten, följa och analysera den internationella och den övriga utvecklingen i anslutning till informationshot samt sköta internationella myndighetskontakter inom CERT-verksamheten. Dessa samlade uppgifter för CERT-FI bildar en unik helhet i Finland bl.a. därför att de också är förenade med en myndighetsaspekt.

Kommunikationsverket som nettobudgeterat ämbetsverk

Kommunikationsverket är ett nettobudgeterat ämbetsverk i statsbudgeten. Kommunikationsverkets samtliga utgifter har införts under ett omkostnadsmoment. Största delen av ämbetsverkets inkomster består av inkomster av avgiftsbelagd verksamhet, vilka har styrts till omkostnadsmomentet. En del av ämbetsverkets inkomster har sedan 2004 hänförs till inkomster av skattenatur.

Bruttoutgiftsutfallet under omkostnadsmomentet var 29,3 miljoner euro år 2005, och utfallet för inkomsterna av den avgiftsbelagda verksamheten rörde sig kring 27 miljoner euro. Utfallet för inkomster av skattenatur uppgick till 3,7 miljoner euro år 2005, varav 666 000 euro bestod av dataskyddsavgifter. I budgeten för 2006 uppgår inkomstposten för dataskyddsavgifter till 580 000 euro. Utgifterna för CERT-FI-verksamheten har beräknats uppgå till ca 1,2 miljoner euro år 2007. Det totala inflödet av dataskyddsavgifter från teleföretagen har beräknats uppgå till ca 330 000 miljoner euro år 2007.

#### Kommunikationsverkets avgifter

Kommunikationsverkets avgifter regleras till största delen av kommunikationsministeriets förordning om vissa av Kommunikationsverkets avgifter (1175/2005), som utfärdats med stöd av lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992).

En del av Kommunikationsverkets avgifter baserar sig på andra än den nämnda lagen om grunderna för avgifter till staten. Till de viktigaste avgifterna hör kommunikationsmarknadsavgiften, om vilken bestäms i kommunikationsmarknadslagen, tillsynsavgiften för postverksamhet, om vilken bestäms i lagen om posttjänster, och dataskyddsavgiften, vars reglering föreslås bli ändrad enligt denna proposition. Dessa avgifter har ansetts vara skatter till sin konstitutionella karaktär, och därför har bestämmelser om dem utfärdats genom lag.

#### Dataskyddsavgift

Bestämmelser om dataskyddsavgiften finns i 38–40 § i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation, som trädde i kraft den 1 september 2004. Dataskyddsavgiften är till sin konstitutionella karaktär en avgift av skattenatur, och därför bör den regleras i lag.

Enligt lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation är teleföretag som utövar anmälningspliktig eller koncessionsberoende verksamhet skyldiga att till

Kommunikationsverket betala en årlig dataskyddsavgift. Dataskyddsavgift tas inte ut på omsättningen av televisions- och radioverksamhet som avses i lagen om televisions- och radioverksamhet eller på omsättningen av vidareändring av televisions- och radioprogram.

De dataskyddsavgifter som tas ut hos teleföretagen skall motsvara de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas av utförandet av de uppgifter som i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation föreskrivs för verket i fråga om teleföretagen.

Dataskyddsavgiften bestäms som ett antal avgiftsenheter per avgiftsklass. En avgiftsenhets storlek är för närvarande 80 euro. Teleföretagen indelas i avgiftsklasser för beaktande av de kostnader Kommunikationsverket i genomsnitt orsakas av skötseln av uppgifter som gäller företagen inom varje avgiftsklass. Det finns inte några planer på att ändra avgiftsklasserna. Ett teleföretags avgiftsklass bestäms på basis av dess omsättning av televerksamhet i Finland under den period som föregår påförandet av avgift.

Dataskyddsavgiftens storlek bestäms för olika aktörer som följer:

| Avgiftsklass | Omsättning (milj. €) | Enheternas antal |
|--------------|----------------------|------------------|
| 1            | under 1              | 2                |
| 2            | 1–under 2            | 4                |
| 3            | 2–under 4            | 7                |
| 4            | 4–under 8            | 14               |
| 5            | 8–under 16           | 26               |
| 6            | 16–under 32          | 50               |
| 7            | 32–under 64          | 94               |
| 8            | 64–under 128         | 179              |
| 9            | 128–under 256        | 340              |
| 10           | 256–under 512        | 645              |
| 11           | 512–under 1 024      | 1 226            |
| 12           | 1 024 eller högre    | 2 330            |

När de föreslagna bestämmelserna om en

dataskyddsavgift trädde i kraft upphävdes den tillsynsavgift som baserade sig på 26 a § i lagen om integritetsskydd vid telekommunikation och dataskydd inom televerksamhet (565/1999) och 18 § i den då gällande förordningen av Kommunikationsministeriet om Kommunikationsverkets avgifter (1126/2002).

Avgiftsbördan enligt dataskyddsavgiften fördelas rätt så jämnt mellan teleföretagen i enlighet med avgiftsklasserna. När avgiften bestäms för olika aktörer tas hänsyn även till de krav som olika stora företag ställer på Kommunikationsverkets verksamhet genom att avgiftens storlek binds vid teleföretagens omsättning. Teleföretag med större omsättning ställer större krav på Kommunikationsverkets verksamhet än verksamheten vid små företag. I och med att lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation trädde i kraft kvarstod avgiftsbördan per aktör för de olika teleföretagen så att den i mycket hög grad motsvarade avgiftsbördan enligt tillsynsavgiften enligt den tidigare lagen gällande dataskydd inom televerksamhet.

Grunden för dataskyddsavgiftens storlek har varit de kostnader som Kommunikationsverket orsakas av utförandet av de uppgifter som i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation föreskrivs för verket i fråga om teleföretagen. Avgiften tas ut på basis av följande åtgärder:

- 1) insamlande av uppgifter om hot mot och kränkningar av dataskyddet, som gäller nättjänster och kommunikationstjänster,
- 2) utredning av hot mot och kränkningar av dataskyddet, som gäller nättjänster och kommunikationstjänster,
- 3) information till teleföretagen om dataskyddsfrågor, samt
- 4) handläggning av teleföretagens dataskyddsanmälningar till Kommunikationsverket.

Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU

En internationell jämförelse gjordes mellan Kommunikationsverket, Sveriges PTS (Post- och telestyrelsen), Norges PT (Post- och teletilsynet) och Frankrikes ART (Autorité

de régulation des télécommunications). Verkens uppgifter avviker något från varandra, vilket försvårar jämförelsen.

Sammandrag av den internationella jämförelsen

En jämförelse av Kommunikationsmyndigheternas finansieringsstrukturer är nästan omöjlig på ett sätt där siffrorna i sig skulle vara helt jämförbara och inga extra utredningar skulle behövas. Införlivandet av EU-lagstiftningen kan variera från ett land till ett annat på ett sådant sätt som i slutändan även avspeglas på uttagandet av avgifter. Myndigheternas uppgifter varierar från ett land till ett annat, vilket har en särskilt stor betydelse vid genomgång av ämbetsverkens samlade uppgifter. Inom verken har verksamheterna spjälkats upp på olika sätt, vilket innebär att inte heller en granskning på nivån för olika funktioner eller enligt resultatområde kan genomföras utan en separat tolkning. Jämförelsen gäller situationen 2004.

Alla de jämförda Kommunikationsmyndigheternas verksamhet finansieras med avgifter som samlas in på marknaden. I praktiken finns det skillnader i hur avgifterna tas ut och hur medlen roterar samt i de olika avgifternas karaktär och storlek. De nationella specialavgifterna är ett kapitel för sig, och de finansieras direkt ur statsbudgeten. I synnerhet Sveriges PTS har sådana uppgifter.

Enligt Kommunikationsverkets egen uppfattning skiljer sig inte den finansieringspraxis som gäller för verket i någon betydande grad från andra europeiska systemverks sätt att finansiera sin verksamhet. Om specialavgifterna – till vilka i Finland kan hänföras televisionsavgiftsförvaltningen och domännamnsförvaltningen – inte beaktas, har finansieringen i de olika länderna i rent av mycket hög grad ordnats på samma sätt. Betalare är i regel branschföretagen, som använder Kommunikationsresurserna (frekvenser och nummer) eller vilkas verksamhet sysselsätter myndigheterna (beredning av lagstiftningen, tillsyn över och anvisningar för verksamheten). Medborgarna är mera sällan direkta kunder hos verken; ett undantag i

vidare omfattning utgör bl.a. radiotillstånd samt i Finland domännamn och televisionsavgifter.

Med undantag för auktionerna av UMTS-frekvenserna är det ganska ovanligt att avgifter som samlas in på kommunikationsmarknaden styrs till statsbudgeten. De avgifter som verken samlar in används vanligen för att täcka kostnaderna för deras verksamhet. Att kommunikationsmarknaden och gruppen av betalare har vuxit snabbare än vad som prognostiserats kan i vissa länder ha medfört ett större överskott än planerat, vilket dock är ganska ovanligt. Av de myndigheter som jämförelsen omfattade samlar endast Frankrikes ART in betydligt mera medel på kommunikationsmarknaden än vad dess omkostnader uppgår till. Omkostnaderna för ART uppgår till mindre än 20 procent av de medel som samlats in.

Jämförelsen omfattade inte någon ingående granskning av finansieringen av enskilda avgifter eller enskilda verksamheter. Utifrån det insamlade materialet kan man dock utläsa att oavsett den enhetliga EU-lagstiftningen i bakgrunden finns det vissa skillnader i avgiftsstrukturerna på nationell nivå. Praxis kan variera mycket i fråga om finansieringen av nya uppgifter, såsom uppgifter för att genomföra dataskyddet. Exempelvis i Sverige finansieras uppgifter av detta slag delvis direkt ur statsbudgeten (605 000 euro år 2004, 20 procent av kostnaderna) och delvis med ersättningar från andra myndigheter (2 396 000 euro, 80 procent), i Norge i praktiken genom korssubventionering från teleförvaltningens sida (summan framgår inte av svaret), medan man i Finland har infört en särskild dataskyddsavgift.

## 2.2. Bedömning av nuläget

### Dataskyddsavgift

Innan lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation trädde i kraft fanns bestämmelser om tillsynsavgifter i fråga om kränkningar av dataskyddet i 18 § i den då gällande avgiftsförordningen. Avgiften hänförde sig till de självkostnadsbaserade prestationer som nämndes i 3 § i

förordningen. Enligt en bedömning i efterhand på basis av grundlagsutskottets kriterier föreföll avgiften dock till sin konstitutionella karaktär snarare vara en skatt än en avgift.

Situationen förändrades när bestämmelserna om en dataskyddsavgift i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation, som trädde i kraft den 1 september 2004, upphävde bestämmelserna om tillsynsavgifter i fråga om kränkningar av dataskyddet. Det var redan en principiell utgångspunkt att dataskyddsavgiften var en skatt till sin konstitutionella karaktär, och därför togs bestämmelser om avgiften in i lagen. I bestämmelserna beaktades ända från början kraven i fråga om skattelagarna.

Det var ursprungligen tänkt att CERT-verksamheten vid Kommunikationsverket skulle betjäna teleföretag som var verksamma i Finland, vilket är orsaken till att finansieringen av CERT-FI-verksamheten ända tills nu har täckts med dataskyddsavgifter som tas ut hos teleföretagen. Efter det att CERT-FI-verksamheten hade inletts visade det sig ganska snabbt att en betydande del av CERT-FI-tjänsterna riktades till andra aktörer i näringslivet. Differensen mellan betalarna och dem som drar nytta av den verksamhet som finansieras med dataskyddsavgifterna kan således betraktas som ett visst slags inkonsekvens ur teleföretagens synvinkel.

## 2.3. Målsättning och de viktigaste förslagen

Det viktigaste syftet med denna proposition är att göra avgiftens nuvarande inriktning jämlikare och rättvisare på så vis att teleföretagen inte längre ensamma skall finansiera kostnaderna för sådan verksamhet som också andra aktörer drar nytta av. Avsikten är att från ingången av 2007 skall de CERT-FI-åtgärder som berör andra aktörer omfattas av ett privaträttsligt avtal för viss tid mellan Försörjningsberedskapscentralen och Kommunikationsverket. Avtalet skall gälla köp av tjänster. Försörjningsberedskapscentralens uppgifter har setts över genom lagen om ändring av lagen om trygghet av

försörjningsberedskapen (688/2005). Enligt den är syftet med lagen att med tanke på undantagsförhållanden och allvarliga störningar som kan jämföras med undantagsförhållanden trygga de ekonomiska funktioner och därtill hörande tekniska system som är nödvändiga för befolkningens utkomst, landets näringsliv och landets försvar. Enligt lagen skall Försörjningsberedskapscentralen dessutom bl.a. säkerställa funktionen hos de tekniska system som är nödvändiga med tanke på försörjningsberedskapen.

Försörjningsberedskapscentralen håller därmed på att inta ett slags roll som ett nationellt center för trygghet av den kritiska infrastrukturen.

Det viktigaste innehållsmässiga förslaget i denna proposition är rätt litet i lagtekniskt hänseende: storleken på den avgiftsenhet som fastställs i 38 § i lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation ändras från 80 till 40 euro. Hela momentet lyder därmed som följer: "Dataskyddsavgiften bestäms som ett antal avgiftsenheter per avgiftsklass. En avgiftsenhets storlek är 40 euro. Teleföretagen indelas i avgiftsklasser för beaktande av de kostnader Kommunikationsverket i genomsnitt orsakas av skötseln av uppgifter som gäller teleföretagen inom varje avgiftsklass. Ett teleföretags avgiftsklass bestäms på basis av dess omsättning av televerksamhet i Finland under den period som föregår påförandet av avgift."

Den övriga föreslagna regleringen av dataskyddsavgiften är av rätt så teknisk natur och gäller grunderna för avgiften, bestämmande av avgiften, påförande av avgiften, uttagande av avgiften och lämnande av uppgifter till Kommunikationsverket. De föreslagna nya bestämmelserna motsvarar i hög grad befintlig praxis, som man nu för tydlighetens och rättssäkerhetens skull vill ta in i lagen. Samtidigt förenhetligas den samlade regleringen i enlighet med regleringen av kommunikationsmarknadsavgiften. Vissa ändringar har företagits enbart därför att bestämmelserna har omgrupperats i syfte att skapa klarhet i de helheter som ingår i paragraferna. Eftersom endast tre moment i paragraferna om dataskyddsavgiften skulle

ha kvarstått helt oförändrade och på sina tidigare platser, har det ansetts vara tydligare att revidera hela regleringen av dataskyddsavgiften.

För närvarande inrymmer regleringen av dataskyddsavgiften två bemyndiganden att utfärda förordning. Enligt det gällande 39 § 4 mom. kan genom förordning av Kommunikationsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om hur de uppgifter som behövs för bestämmande av avgiften skall meddelas Kommunikationsverket. Enligt det nuvarande 40 § 1 mom. kan närmare bestämmelser om verkställigheten av avgiften utfärdas genom förordning av Kommunikationsministeriet.

Dessa bemyndiganden att utfärda förordning har inte tillämpats. I detta sammanhang är avsikten att alla bestämmelser om dataskyddsavgiften skall utfärdas genom lag. Detta är motiverat på grund av avgiftens skattenatur och därför att hela regleringen då lätt kan hittas i en enda författning. Om det i fortsättningen behövs fler bestämmelser om dataskyddsavgiften kan även de utfärdas på lagnivå. Det har därför ansetts att lagen inte längre behöver innehålla några bestämmelser om bemyndigande att utfärda förordning.

### 3. Propositionens konsekvenser

#### 3.1. Ekonomiska konsekvenser

Utfallet för inkomster av skattenatur uppgick till 3,7 miljoner euro år 2005, varav 666 000 euro utgjordes av dataskyddsavgifter. I budgeten för 2006 uppgår inkomstposten för dataskyddsavgifter till 580 000 euro. Utgifterna för CERT-FI-verksamheten har beräknats uppgå till ca 1,2 miljoner euro år 2007. Det totala inflödet av dataskyddsavgifter från teleföretagen har beräknats uppgå till ca 330 000 euro år 2007.

#### 3.2. Konsekvenser för företagen

Avgiftsbördan för teleföretagen till följd av dataskyddsavgiften minskar betydligt. Avsikten är att från ingången av 2007 skall övriga CERT-FI-verksamheter än de som täcks med dataskyddsavgifter finansieras genom ett privaträttsligt avtal för viss tid

mellan Kommunikationsverket och Försörjningsberedskapscentralen.

### 3.3. Konsekvenser för myndigheterna

Verksamhet i informations- och kommunikationssystemen har blivit ett villkor för kontinuiteten i alla moderna företags grundläggande affärsverksamhet. Samtidigt har informations- och kommunikationssystemens inbördes integrering, användningen av datanät som är öppna för alla och det ökade beroendet av elektricitet tvingat CERT-FI att ta ställning också till frågan om skyddandet av den moderna kritiska infrastrukturen. CERT-FI:s verksamhet har kompletterat Försörjningsberedskapscentralens och försvarsekonomiska planeringskommissionens erkända arbete för att bereda livsviktiga samhällsfunktioner inför undantagsförhållanden och allvarliga störningar under normala förhållanden.

CERT-FI har på några år lyckats organisera en sakkunnig helhet som betjänar det finländska näringslivet enligt principen 24/7 och som dagligen kontaktas även av internationella systeraktörer. CERT-FI-enheten har visat sig vara en livsviktig aktör i den kedja som på nationell nivå säkerställer att det moderna informationssamhället fungerar samtidigt som hoten mot dataskyddet blir allt mera mångfasetterade och frekventa. Enhetens uppgifter har ständigt ökat, och den ursprungliga dimensioneringen av resurserna har visat sig var otillräcklig. För närvarande är de anställda utsatta för en sådan belastning som bara kan tillåtas vara tillfällig. Även näringslivet har fäst uppmärksamhet vid detta och framfört önskemål om att den nuvarande nivån för CERT-FI-verksamheten bör bevaras och dess framtida verksamhet tryggas.

Ett tidsbundet, privaträttsligt avtal om köp av tjänster mellan Försörjningsberedskapscentralen och Kommunikationsverket möjliggör en tillräcklig tilldelning av resurser för CERT-FI-enheten inom de gränser som anges i rambesluten och produktivitetsprogrammet.

Konsekvenser för informationssamhället

De grundläggande funktionerna i samhället är beroende av att kommunikationsnäten fungerar störningsfritt. Den snabba teknologiska utvecklingen och den omfattande spridningen av datatekniska verktyg i nätverk har också fört med sig nya risker och möjligheter att rent av lamslå centrala samhällsfunktioner med hjälp av datanäten. På grund av den otrygghet som är ett av särdragen hos öppna datanät blir det allt viktigare att skapa en trygg kommunikationsmiljö. Den offentliga förvaltningens roll accentueras tydligare än förut när det gäller att uppnå detta mål. Syftet med de arrangemang som riktas till den samlade CERT-FI-verksamheten är att möjliggöra en rättvisare fördelning av avgifterna samtidigt som enhetens verksamhetsbetingelser förbättras och målet är att trygga verksamheten för kommunikationsnät och elektroniska kommunikationstjänster som är livsviktiga för samhällets funktion.

## 4. Beredningen av propositionen

### 4.1. Beredningsskeden

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid kommunikationsministeriet. Propositionen har behandlats i uppföljningsgruppen för lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation. Uppföljningsgruppen består av företrädare för Akava, Finlands näringsliv rf, Fortum Abp, FiCom ry, Kesko Abp, Keskuskauppakamari, CKP, Konsumentverket, kommunikationsministeriet, Nokia Abp, FFC, inrikesministeriet, FTFC, Suomen Suoramarkkinointiliitto ry, SSML, TeliaSonera Abp, Upphovsrättens informations- och övervakningscentral, dataombudsmannens byrå, arbetsministeriet och Kommunikationsverket. Propositionen har dessutom behandlats av en arbetsgrupp vid kommunikationsministeriet med uppgift att utarbeta en utredning om behoven av att revidera finansieringen av Kommunikationsverkets avgiftsbelagda verksamhet och Kommunikationsverkets avgifter. Medlemmarna i arbetsgruppen

representerade kommunikationsministeriet, finansministeriet, Kommunikationsverket, Digita Oy, FiCom ry, Posten Finland Abp, Rundradion Ab och Suomen Televisioiden Liitto. Arbetsgruppen utvärderade och gick igenom Kommunikationsverkets alla nuvarande avgifter och bedömde behovet av att revidera dem. Arbetsgruppen ansåg att regleringen i fråga om lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation bör ändras så att hänsyn tas till teleföretagens berättigade oro för att just de i oskälig grad utsätts för belastning av dataskyddsavgiften.

#### **4.2. Remissyttranden och hur de har beaktats**

Lagförslaget har varit föremål för en remissbehandling som resulterade i 14 utlåtanden. I fem av dem konstaterades

endast att remissinstansen inte hade något att anmärka på. Egentliga utlåtanden kan således anses ha lämnats av Finlands Näringsliv EK, FiCom ry, Finnet-Förbundet rf, Försörjningsberedskapscentralen, Centralhandelskammaren, justitieministeriet, TeliaSonera Finland Abp, finansministeriet och Kommunikationsverket. Remissinstanserna ansåg på det hela taget att utgångspunkterna för förslaget var goda och i sina utlåtanden tog de endast fasta på tekniska detaljer som har beaktats vid den fortsatta beredningen.

#### **5. Samband med andra propositioner**

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2007 och avses bli behandlad i samband med den.

## DETALJMOTIVERING

### 1. Lagförslag

**38 §. Avgiftsskyldighetens grunder.** Den föreslagna ändringen av rubriken föranleds av att avsikten är att den samlade regleringen av dataskyddsavgiften skall grupperas på ett följdriktigare sätt än tidigare. Den föreslagna rubriken motsvarar innehållet i paragrafen bättre än förut.

Regleringen av dataskyddsavgiften revideras helt och hållet. Det handlar till största delen om ändringar av rätt så teknisk natur och målet är att förenhetliga regleringen med regleringen av kommunikationsmarknadsavgiften. Den föreslagna regleringen motsvarar också den praxis som utformats, vilket innebär att det inte är meningen att den rådande situationen skall förändras. Det är trots allt motiverat att bestämmelserna tas in i lagen, eftersom det handlar om en avgift av skattenatur, som bör regleras i lag och på ett noggrant avgränsat sätt. Samtidigt är strävan att stärka rättssäkerheten.

Det föreslagna 1 mom. är detsamma som det nuvarande 1 mom. Endast tre moment i den nuvarande regleringen av dataskyddsavgiften skulle ha kvarstått helt oförändrade och på sina tidigare platser. Också på grund av det är det tydligare att gå in för att utfärda hela regleringen på nytt.

Det föreslås att det nuvarande 39 § 1 mom. utan ändringar blir 2 mom. Enligt momentet skall dataskyddsavgift inte tas ut på omsättningen av televisions- och radioverksamhet som avses i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) eller på omsättningen av vidareändring av televisions- och radioprogram. Här handlar det således om en rent författningsteknisk ändring som inte förändrar det gällande rättsläget. Ändringen är motiverad eftersom det uttryckligen handlar om en sådan grund för avgiftsskyldigheten som avses i 38 §.

Enligt det föreslagna 3 mom. skall dataskyddsavgiften inte återbetalas även om teleföretagets verksamhet upphör under avgiftsperioden. Förslaget motsvarar bestämmelsen om

kommunikationsmarknadsavgift i 15 a § 4 mom. i kommunikationsmarknadslagen (393/2003). Förslaget motsvarar också befintlig praxis, vilket innebär att det inte är meningen att den rådande situationen skall förändras.

**39 §. Bestämmande av avgiften.** Det föreslås att paragrafen, som gäller dataskyddsavgiftens storlek, ändras så att den innehåller endast bestämmelser om de grundläggande principerna för bestämmande av avgiften. Det föreslås att paragrafens rubrik ändras i motsvarighet till detta.

Det föreslagna 1 mom. innehåller bestämmelserna i det nuvarande 2 mom. Det föreslås att den avgiftsenhet som bestämmer den avgift som skall tas ut på basis av teleföretagets omsättning halveras, dvs. beloppet sjunker från 80 till 40 euro. Detta är den innehållsmässigt största ändringen i denna proposition. Förslaget innebär att den dataskyddsavgift som teleföretagen betalar sjunker med hälften från den nuvarande nivån.

Det föreslagna 2 mom. motsvarar det nuvarande 5 mom.

**39 a §. Omsättning som utgör grund för bestämmande av avgiften.** Det föreslås att en ny 39 a § fogas till lagen. I den nya paragrafen samlas i enlighet med den föreslagna rubriken bestämmelser om omsättning som utgör grund för bestämmande av avgiften. Här handlar det om rätt så tekniska ändringar, som syftar till att göra regleringen av dataskyddsavgiften tydligare och förenhetliga den med regleringen av kommunikationsmarknadsavgiften. Den föreslagna regleringen motsvarar också befintlig praxis.

Bestämmelserna i 1 mom. motsvarar vad som i det nuvarande 39 § 3 mom. bestäms om bestämmande av den omsättning som ligger till grund för avgiftsskyldigheten för ett teleföretag som ingår i en koncern. Innehållet kvarstår oförändrat.

Enligt det föreslagna 2 mom. bestäms avgiftsklassen för den avgiftsskyldige på basis av hur stor företags andel har varit av

televerksamhetens omsättning under den avslutade räkenskapsperioden, om det under tiden mellan utgången av det föregående årets räkenskapsperiod och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har inträffat förändringar i teleföretagets koncernförhållanden. Vid bestämmande av avgiftsklass beaktas således inte den omsättning som hänförs till tiden mellan utgången av räkenskapsperioden och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet eller ändringar som skett i företagets koncernförhållanden, om ändringarna har skett efter utgången av räkenskapsperioden. Bestämmelsen motsvarar 15 b § 2 mom. i kommunikationsmarknadslagen.

Enligt det föreslagna 3 mom. skall avgiftsskyldigheten hänföras till det företag som bedriver allmän televerksamhet vid tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet, om televerksamheten under tiden mellan utgången av det föregående årets räkenskapsperiod och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har överlåtits till ett annat företag. Den avgift som hänförs till räkenskapsperioden överförs med andra ord med överlåtelsen av televerksamheten till den nya utövaren av televerksamhet. Vid bestämmande av avgiftsklass beaktas på motsvarande sätt den omsättning som fastställts för den överlåtna televerksamheten för den föregående avslutade räkenskapsperioden. Bestämmelsen motsvarar 15 b § 3 mom. i kommunikationsmarknadslagen.

Enligt det föreslagna 4 mom. gäller att om teleföretagets räkenskapsperiod inte är 12 månader omvandlas dess omsättning så att den motsvarar omsättningen för 12 månader genom att omsättningen multipliceras med talet tolv och divideras med antalet månader i räkenskapsperioden. Bestämmelsen motsvarar 15 b § 4 mom. i kommunikationsmarknadslagen.

**40 §. Påförande och uttagande av dataskyddsavgiften.** Rubriken för den föreslagna paragrafen är densamma som rubriken i den nuvarande lagen, dvs. paragrafen innehåller bestämmelser om påförande och uttagande av dataskyddsavgiften. I det föreslagna 1 mom. bestäms i enlighet med det nuvarande 1 mom. att dataskyddsavgiften påförs av

Kommunikationsverket. Till 1 mom. fogas dessutom bestämmelser om att dataskyddsavgiften skall tas ut årligen i en post och om att ändring i Kommunikationsverkets beslut om påförande av avgift skall få sökas i enlighet med 43 §. De bestämmelser som föreslås fogade till paragrafen motsvarar gällande praxis, och avsikten är således inte att ändra den rådande situationen. När det gäller kommunikationsmarknadsavgiften finns motsvarande bestämmelser i 6 § 1 mom. i kommunikationsministeriets förordning om vissa av Kommunikationsverkets avgifter (1175/2005) och i 15 c § 1 mom. i kommunikationsmarknadslagen.

Det föreslagna 2 mom. motsvarar helt det nuvarande 2 mom.

**40 a §. Lämnan­de av uppgifter till Kommunikationsverket och bestämmande av avgiftsskyldigheten i vissa undantagssituationer.** Det föreslås att en ny 40 a § fogas till lagen. I paragrafen bestäms om lämnande av uppgifter till Kommunikationsverket och bestämmande av avgiftsskyldigheten i vissa undantagssituationer. Enligt det föreslagna 1 mom. skall Kommunikationsverket ha rätt att av teleföretagen få de uppgifter om företagets omsättning under den period som föregår bestämmandet av teleavgiften som behövs för att fastställa avgiften. Företag som ingår i en koncern skall dessutom tillställa en utredning över vilka poster som uppkommit till följd av koncernbolagens inbördes televerksamhet och i enlighet med 39 a § 1 mom. dragits av från omsättningen av televerksamheten. Teleföretaget skall lämna uppgifterna till Kommunikationsverket inom en månad efter det att bokslutet fastställts. Till utredningen skall fogas en kopia av det fastställda bokslutet och koncernbokslutet. Momentet motsvarar 6 § 2 mom. i kommunikationsministeriets förordning om vissa av Kommunikationsverkets avgifter. Innehållet i det föreslagna momentet motsvarar också befintlig praxis, och det är således inte meningen att förändra den rådande situationen. När det gäller dataskyddsavgiften har man velat ta in bestämmelserna i lagen därför att den samlade regleringen av dataskyddsavgiften lätt skall kunna hittas i samma författning.

Enligt det föreslagna 2 mom. kan Kommunikationsverket uppskatta den omsättning som ligger till grund för avgiften, om tillräckligt tillförlitlig utredning inte kan fås om omsättningen på grund av att bokslutet saknas eller av något annan synnerligen vägande skäl. Kommunikationsverket kan tillämpa det föreslagna momentet bl.a. om den televerksamhet som bedrivs upphör mitt under faktureringsperioden eller om företaget inte har ett fastställt bokslut för sin allmänna televerksamhet. Det kan bli nödvändigt att tillämpa bestämmelsen också om det handlar om det första året för teleföretagets verksamhet. Dessutom kan bestämmandet av avgiften vara problematiskt också under det andra verksamhetsåret, i synnerhet om teleföretagets räkenskapsperiod är den längsta möjliga, dvs. 18 månader. Bestämmelserna i 2 mom. kan också tillämpas, om de uppgifter företaget lämnat är bristfälliga eller om någon annan omständighet som är jämförbar med de ovan avsedda situationerna inverkar på den omsättning som ligger till grund för avgiften.

Kommunikationsverket kan inte använda fri prövning vid tillämpning av bestämmelsen. Enligt det föreslagna 2 mom. skall följande beaktas vid bedömningen: hur omfattande teleföretagets verksamhet är, teleföretagets marknadsställning, uppgifter om av företaget tillhandahållna tjänster, kundvolymerna och fakturering, referensuppgifter om andra teleföretag som tillhandahåller motsvarande tjänsteutbud samt övriga med dem jämförbara omständigheter som påverkar teleföretagets omsättning. Det föreslagna 2 mom. motsvarar 15 d § 1 mom. i kommunikationsmarknadslagen.

Enligt det föreslagna 3 mom. gäller att innan Kommunikationsverket vidtar åtgärder enligt det föreslagna 2 mom. skall det uppmana teleföretaget att vid hot om uppskattning av omsättningen lämna de uppgifter som behövs för påförande av

kommunikationsmarknadsavgiften inom en av verket förelagd skälig tid. Behovet av Kommunikationsverkets uppskattning kan således utgå, om företaget följer Kommunikationsverkets uppmaning.

## **2. Ikraftträdande**

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2007.

## **3. Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning**

Dataskyddsavgiften är i konstitutionellt hänseende en avgift av skattenatur. Grundlagsutskottet konstaterade entydigt i sitt utlåtande 9/2004 rd om dataskyddsavgiften: ”I konstitutionellt hänseende är dataskyddsavgiften en skatt (GrUU 61/2002 rd, s. 5–7, GrUU 66/2002 rd, s. 3–5, GrUU 67/2002 rd, s. 3–4, GrUU 3/2003 rd, s. 2–3). Enligt 81 § 1 mom. i grundlagen ska det bestämmas om statsskatt genom lag, som ska innehålla bestämmelser om grunderna för skattskyldigheten och skattens storlek samt om de skattskyldigas rättsskydd. Förslaget uppfyller kraven i grundlagen på en skattelag.”

Detta stod också som utgångspunkt för beredningen av regeringens proposition gällande lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation. Eftersom skatter skall intäktsföras i statsbudgeten, intäktsförs dataskyddsavgiften i statsbudgeten och anvisas Kommunikationsverket ett motsvarande anslag. De ändringar som i denna proposition föreslås i fråga om dataskyddsavgiften har inte några sådana konsekvenser som skulle föranleda en omprövning av avgiftens skattenatur.

Med stöd av vad som anförts ovan anser regeringen att lagförslaget kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

*Lagförslaget*

**Lag**

## om ändring av lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation

I enlighet med riksdagens beslut  
ändras i lagen av den 16 juni 2004 om dataskydd vid elektronisk kommunikation  
(516/2004) 38 - 40 § samt  
fogas till lagen nya 39 a och 40 a § som följer:

### 10 kap.

#### Dataskyddsavgift

#### 38 §

##### *Avgiftsskyldighetens grunder*

Teleföretag som utövar anmälningspliktig eller koncessionsberoende verksamhet är skyldiga att till Kommunikationsverket betala en årlig dataskyddsavgift. De dataskyddsavgifter som tas ut hos teleföretagen skall motsvara de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas av utförandet av de uppgifter som i denna lag föreskrivs för verket i fråga om teleföretagen.

Dataskyddsavgift tas inte ut på omsättningen av televisions- och radioverksamhet som avses i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) eller på omsättningen av vidareändring av televisions- och radioprogram.

Dataskyddsavgiften återbetalas inte även om teleföretaget upphör med sin verksamhet under avgiftsperioden.

#### 39 §

##### *Bestämmande av avgiften*

Dataskyddsavgiften bestäms som ett antal avgiftsenheter per avgiftsklass. En avgiftsenhets storlek är 40 euro. Teleföretagen indelas i avgiftsklasser för beaktande av de kostnader Kommunikationsverket i genomsnitt orsakas av skötseln av uppgifter som gäller teleföretagen inom varje avgiftsklass. Ett teleföretags avgiftsklass bestäms på basis av dess omsättning av televerksamhet i Finland under den period som föregår påförandet av

### avgift.

Dataskyddsavgiften bestäms enligt följande:

| Avgiftsklass | Omsättning (milj. €) | Enheternas antal |
|--------------|----------------------|------------------|
| 1            | under 1              | 2                |
| 2            | 1–under 2            | 4                |
| 3            | 2–under 4            | 7                |
| 4            | 4–under 8            | 14               |
| 5            | 8–under 16           | 26               |
| 6            | 16–under 32          | 50               |
| 7            | 32–under 64          | 94               |
| 8            | 64–under 128         | 179              |
| 9            | 128–under 256        | 340              |
| 10           | 256–under 512        | 645              |
| 11           | 512–under 1 024      | 1 226            |
| 12           | 1 024 eller högre    | 2 330            |

#### 39 a §

##### *Omsättning som utgör grund för bestämmande av avgiftsklass*

Om ett teleföretag som har omsättning av televerksamhet ingår i en i 1 kap. 6 § i bokföringslagen (1336/1997) avsedd koncern, är grunden för detta teleföretags avgift företags andel av de till samma koncern hörande avgiftsskyldiga teleföretagens sammanlagda omsättning av deras televerksamhet i Finland, minskad med företagets inbördes omsättning av denna verksamhet. Avgiften bestäms på det sätt som föreskrivs i detta moment också i de fall då moderbolaget inte är finländskt.

Om det under tiden mellan utgången av den

föregående räkenskapsperioden och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har inträffat förändringar i teleföretagets koncernförhållanden, bestäms avgiftsklassen enligt hur stor företagets andel har varit av televerksamhetens omsättning under den föregående avslutade räkenskapsperioden.

Om televerksamheten under tiden mellan utgången av det föregående årets räkenskapsperiod och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har överlåtits till ett annat företag, hänförs avgiftsskyldigheten till det företag som bedriver allmän televerksamhet vid tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet. Vid bestämmande av dess avgiftsklass beaktas den omsättning som fastställts för den överlåtna televerksamheten för den föregående avslutade räkenskapsperioden.

Om teleföretagets räkenskapsperiod inte är 12 månader, omvandlas dess omsättning så att den motsvarar omsättningen för 12 månader genom att omsättningen multipliceras med talet tolv och divideras med antalet månader i räkenskapsperioden.

#### 40 §

##### *Påförande och uttagande av dataskyddsavgiften*

Dataskyddsavgiften tas årligen ut i en post. Dataskyddsavgiften påförs av Kommunikationsverket. I Kommunikationsverkets beslut om påförande av avgift får ändring sökas enligt 43 §.

Dataskyddsavgiften får drivas in utan dom eller beslut på det sätt som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961). Om avgiften inte betalas senast på förfallodagen, tas på det obetalda beloppet ut en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § i räntelagen (633/1982). I stället för dröjsmålsränta kan myndigheten ta ut en dröjsmålsavgift om fem euro i sådana fall då dröjsmålsräntan understiger detta belopp.

#### 40 a §

##### *Lämnande av uppgifter till Kommunikationsverket och bestämmande av avgiftsskyldigheten i vissa undantagssituationer*

Kommunikationsverket har rätt att av teleföretagen få de uppgifter om företagets omsättning under den period som föregår bestämmandet av teleavgiften som behövs för att fastställa avgiften. Företag som ingår i en koncern skall dessutom tillställa en utredning över vilka poster som uppkommit till följd av koncernbolagens inbördes televerksamhet och i enlighet med 39 a § 1 mom. dragits av från omsättningen av televerksamheten. Teleföretaget skall lämna uppgifterna till Kommunikationsverket inom en månad efter det att bokslutet fastställts. Till utredningen skall fogas en kopia av det fastställda bokslutet och koncernbokslutet.

Kommunikationsverket kan uppskatta den omsättning som ligger till grund för avgiften, om tillräckligt tillförlitlig utredning inte kan fås om omsättningen på grund av att bokslutet saknas eller på grund av något annan synnerligen vägande skäl. Vid bedömningen skall följande beaktas:

- 1) hur omfattande teleföretagets verksamhet är,
- 2) teleföretagets marknadsställning,
- 3) uppgifter om av företaget tillhandahållna tjänster, kundvolym och fakturering,
- 4) referensuppgifter om andra teleföretag som tillhandahåller motsvarande tjänsteutbud,
- 5) övriga med dem jämförliga omständigheter som påverkar teleföretagets omsättning.

Innan Kommunikationsverket vidtar åtgärder enligt 2 mom. skall det uppmåna teleföretaget att vid hot om uppskattning av omsättningen lämna de uppgifter som behövs för påförande av kommunikationsmarknadsavgiften inom en av verket förelagd skälig tid.

Denna lag träder i kraft den 20.

Helsingfors den 1 september 2006

## Republikens President

TARJA HALONEN

Kommunikationsminister *Susanna Huovinen*  
*Bilaga*  
*Parallelltexter*

## Lag

### om ändring av lagen om dataskydd vid elektronisk kommunikation

I enlighet med riksdagens beslut  
 ändras i lagen av den 16 juni 2004 om dataskydd vid elektronisk kommunikation  
 (516/2004) 38 - 40 § samt  
 fogas till lagen nya 39 a och 40 a § som följer:

#### Gällande lydelse

10 kap.

#### Dataskyddsavgift

38 §

#### Grunderna för bestämmande av avgiften

Teleföretag som utövar anmälningspliktig eller koncessionsberoende verksamhet är skyldiga att till Kommunikationsverket betala en årlig dataskyddsavgift. De dataskyddsavgifter som tas ut hos teleföretagen skall motsvara de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas av utförandet av de uppgifter som i denna lag föreskrivs för verket i fråga om teleföretagen.

#### Föreslagen lydelse

10 kap.

#### Dataskyddsavgift

38 §

#### Avgiftsskyldighetens grunder

Teleföretag som utövar anmälningspliktig eller koncessionsberoende verksamhet är skyldiga att till Kommunikationsverket betala en årlig dataskyddsavgift. De dataskyddsavgifter som tas ut hos teleföretagen skall motsvara de totalkostnader som Kommunikationsverket orsakas av utförandet av de uppgifter som i denna lag föreskrivs för verket i fråga om teleföretagen.

*Dataskyddsavgift tas inte ut på omsättningen av televisions- och radioverksamhet som avses i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) eller på omsättningen av vidaresändning av televisions- och radioprogram.*

*Dataskyddsavgiften återbetalas inte även*

## Gällande lydelse

## 39 §

*Dataskyddsavgiftens storlek*

Dataskyddsavgift tas inte ut på omsättningen av televisions- och radioverksamhet som avses i lagen om televisions- och radioverksamhet (744/1998) eller på omsättningen av vidareändring av televisions- och radioprogram.

Dataskyddsavgiften bestäms som ett antal avgiftsenheter per avgiftsklass. En avgiftsenhets storlek är 80 euro. Företagen indelas i avgiftsklasser för beaktande av de kostnader som Kommunikationsverket i genomsnitt orsakas av skötseln av uppgifter som gäller företagen inom varje avgiftsklass. Ett teleföretags avgiftsklass bestäms på basis av dess omsättning av televerksamhet i Finland under den period som föregår påförandet av avgift.

Om ett teleföretag ingår i en i 1 kap. 6 § i bokföringslagen (1336/1997) avsedd koncern, är grunden för detta teleföretags avgift företags andel av de till samma koncern hörande avgiftsskyldiga teleföretagens sammanlagda omsättning av deras televerksamhet i Finland, minskad med företagets inbördes omsättning av denna verksamhet. För att avgiften skall bestämmas krävs dessutom att ett företag, som hör till en företagskoncern, har sådan omsättning av televerksamhet som utgör grund för dataskyddsavgiften. Avgiften bestäms på det sätt som föreskrivs i detta moment också i de fall då moderbolaget inte är finländskt.

Närmare bestämmelser om hur de uppgifter som behövs för bestämmande av avgiften skall meddelas Kommunikationsverket kan utfärdas genom förordning av kommunikationsministeriet.

Dataskyddsavgiften bestäms enligt följande:

## Föreslagen lydelse

om teleföretaget upphör med sin verksamhet under avgiftsperioden.

## 39 §

*Bestämmande av avgiften*

Dataskyddsavgiften bestäms som ett antal avgiftsenheter per avgiftsklass. En avgiftsenhets storlek är 40 euro. Teleföretagen indelas i avgiftsklasser för beaktande av de kostnader Kommunikationsverket i genomsnitt orsakas av skötseln av uppgifter som gäller teleföretagen inom varje avgiftsklass. Ett teleföretags avgiftsklass bestäms på basis av dess omsättning av televerksamhet i Finland under den period som föregår påförandet av avgift.

Dataskyddsavgiften bestäms enligt följande:

| Avgiftsklass | Omsättning (milj. €) | Enheternas antal |
|--------------|----------------------|------------------|
| 1            | under 1              | 2                |
| 2            | 1–under 2            | 4                |
| 3            | 2–under 4            | 7                |
| 4            | 4–under 8            | 14               |
| 5            | 8–under 16           | 26               |
| 6            | 16–under 32          | 50               |
| 7            | 32–under 64          | 94               |
| 8            | 64–under 128         | 179              |
| 9            | 128–under 256        | 340              |
| 10           | 256–under 512        | 645              |
| 11           | 512–under 1 024      | 1 226            |
| 12           | 1 024 eller högre    | 2 330            |

| Avgiftsklass | Omsättning (milj. €) | Enheternas antal |
|--------------|----------------------|------------------|
| 1            | under 1              | 2                |
| 2            | 1–under 2            | 4                |
| 3            | 2–under 4            | 7                |
| 4            | 4–under 8            | 14               |
| 5            | 8–under 16           | 26               |
| 6            | 16–under 32          | 50               |
| 7            | 32–under 64          | 94               |
| 8            | 64–under 128         | 179              |
| 9            | 128–under 256        | 340              |
| 10           | 256–under 512        | 645              |
| 11           | 512–under 1 024      | 1 226            |
| 12           | 1 024 eller högre    | 2 330            |

## 39 a §

*Omsättning som utgör grund för  
bestämmande av avgiftsklass*

*Om ett teleföretag som har omsättning av televerksamhet ingår i en i 1 kap. 6 § i bokföringslagen (1336/1997) avsedd koncern, är grunden för detta teleföretags avgift företags andel av de till samma koncern hörande avgiftsskyldiga teleföretagens sammanlagda omsättning av deras televerksamhet i Finland, minskad med företagens inbördes omsättning av denna verksamhet. Avgiften bestäms på det sätt som föreskrivs i detta moment också i de fall då moderbolaget inte är finländskt.*

*Om det under tiden mellan utgången av den föregående räkenskapsperioden och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har inträffat förändringar i teleföretags koncernförhållanden, bestäms avgiftsklassen enligt hur stor företags andel har varit av televerksamhetens omsättning under den föregående avslutade räkenskapsperioden.*

*Om televerksamheten under tiden mellan utgången av det föregående årets räkenskapsperiod och tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet har överlåtits till ett annat företag, hänförs avgiftsskyldigheten till det företag som*

## Gällande lydelse

## Föreslagen lydelse

bedriver allmän televerksamhet vid tidpunkten för utfärdandet av avgiftsbeslutet. Vid bestämmande av dess avgiftsklass beaktas den omsättning som fastställts för den överlåtna televerksamheten för den föregående avslutade räkenskapsperioden.

Om teleföretagets räkenskapsperiod inte är 12 månader, omvandlas dess omsättning så att den motsvarar omsättningen för 12 månader genom att omsättningen multipliceras med talet tolv och divideras med antalet månader i räkenskapsperioden.

## 40 §

## 40 §

*Påförande och uttagande av dataskyddsavgiften*

*Påförande och uttagande av dataskyddsavgiften*

Dataskyddsavgiften påförs av Kommunikationsverket. Närmare bestämmelser om verkställigheten av avgiften kan utfärdas genom förordning av kommunikationsministeriet.

Dataskyddsavgiften får drivas in utan dom eller beslut på det sätt som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961). Om avgiften inte betalas senast på förfallodagen, tas på det obetalda beloppet ut en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § i räntelagen (633/1982). I stället för dröjsmålsränta kan myndigheten ta ut en dröjsmålsavgift om fem euro i sådana fall då dröjsmålsräntan understiger detta belopp.

Dataskyddsavgiften tas årligen ut i en post. Dataskyddsavgiften påförs av Kommunikationsverket. I Kommunikationsverkets beslut om påförande av avgift får ändring sökas enligt 43 §.

Dataskyddsavgiften får drivas in utan dom eller beslut på det sätt som bestäms i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961). Om avgiften inte betalas senast på förfallodagen, tas på det obetalda beloppet ut en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § i räntelagen (633/1982). I stället för dröjsmålsränta kan myndigheten ta ut en dröjsmålsavgift om fem euro i sådana fall då dröjsmålsräntan understiger detta belopp.

## 40 a §

*Lämnande av uppgifter till Kommunikationsverket och bestämmande av avgiftsskyldigheten i vissa undantagssituationer*

Kommunikationsverket har rätt att av teleföretagen få de uppgifter om företagets omsättning under den period som föregår bestämmandet av teleavgiften som behövs för att fastställa avgiften. Företag som ingår i en koncern skall dessutom tillställa en utredning över vilka poster som

uppkommit till följd av koncernbolagens inbördes televerksamhet och i enlighet med 39 a § 1 mom. dragits av från omsättningen av televerksamheten. Teleföretaget skall lämna uppgifterna till Kommunikationsverket inom en månad efter det att bokslutet fastställts. Till utredningen skall fogas en kopia av det fastställda bokslutet och koncernbokslutet.

Kommunikationsverket kan uppskatta den omsättning som ligger till grund för avgiften, om tillräckligt tillförlitlig utredning inte kan fås om omsättningen på grund av att bokslutet saknas eller på grund av något annan synnerligen vägande skäl. Vid bedömningen skall följande beaktas:

- 1) hur omfattande teleföretagets verksamhet är,
- 2) teleföretagets marknadsställning,
- 3) uppgifter om av företaget tillhandahållna tjänster, kundvolymen och fakturering,
- 4) referensuppgifter om andra teleföretag som tillhandahåller motsvarande tjänsteutbud,
- 5) övriga med dem jämförbara omständigheter som påverkar teleföretagets omsättning.

Innan Kommunikationsverket vidtar åtgärder enligt 2 mom. skall det uppmana teleföretaget att vid hot om uppskattning av omsättningen lämna de uppgifter som behövs för påförande av kommunikationsmarknadsavgiften inom en av verket förelagd skälig tid.

---

Denna lag träder i kraft den 20.